

İslam dünyası, son üç yüz yıldır Batı karşısında yaşadığı zihniyet krizini ve neredeyse her alanda düştüğü yenilgiyi çok acı bir şekilde fark etti. Bu noktada inancını/kendini yeniden sorgulama ihtiyacını hissetti. Dışarıda vahhabilik(daha sonra yerini sefiliğe bırakacaktır)ıslah, tecdit, ihya, içeride ise Osmanlılıktan Garpçılığa kadar tüm yenileşme hareketleri kökenini bu döneme borçludur.

Kitleleri iktidara eklemeyecek bir idari sistem geliştiremediği için Müslüman dünya; batı 'da gördüğü, demokrasi, cumhuriyet, laiklik, ifade özgürlüğü gibi modern kavramları nasıl benimseyebileceği sıkıntısına düştü.

Kendi yerelini evrenselle buluşturma çalışmalarını yapabilecek entelijansıyası da olmadığı için, Mısır, Tunus, Libya gibi ülkelerde zaman zaman yaşanan toplumsal dalgalanmaların rüzgarı hep akim kaldı. Dolaysıyla bu kavramların, tarihsel somut uygulanışına baktığımızda, Müslüman ülkelerde karşılığını bulmakta hala zorluk çekiyoruz.

II. Dünya savaşıdan sonra, liberal dünyanın da baskısıyla kendimizi demokrasinin içinde bulduk. Ama bunu ne kadar hazırдық, tartışılır! Zira demokrasiler(başta İngiltere olmak üzere, Fransa, İsviçre, Benelüks ülkeleri vs) sınıf bilinci aracılığıyla işler.

1950'ler Türkiye'sinde bu sınıf bilincinden bahsetmekse hayli zor. Kaldı ki demokrasinin olmazsa olmazı olan ekonomi- politik düsturu yerleşmemiş bizdeki gibi az gelişmiş demokrasiler; beylik, klişe, yüzeysel kavramlar üzerinden yürür. Nedir bunlar; laik İslamcı, Kürt Türk, Alevi Sünni, açık kapalı, dindar dinsiz gibi kavramlardır. 1950 'lerden itibaren bu kavramlar siyasi retoriğimizin adeta damla taşları olmuştur Bunlar arasında en çok suiistimal edilenler ise laiklik ve onun karşısına konulan dindir.

Ellili yıllar ve sonrasında, kendini sol olarak tanımlayan partiler; şehirli, orta sınıf, memur, işçi, emekli, öğrenci ya da köylü seçmenin hak ve çıkarlarını savunacak iktisadi bir söylem ortaya koyamadı. Laikliğin öne çıkarılmasının sebebi buydu. (Ekonomi politiği de içine alan bir değerler sistematiğine ihtiyaç var. Sosyolojiyle bütünleşen bir toplum felsefemizin olmayışından dolayı insanımız ihmal edilmiştir.)

Buna mukabil seçmene, kendini sağ olarak tanımlayan partilerden muhafazakar- İslamcı olanlar, temsil etme durumunda oldukları rantçı kitlelerini meşru gösterebilmek için, dini sürekli istismar ettiler.

Rahmetli Menderes'in " siz isterseniz hilafeti bile getirirsiniz" demesi ya da merhum Erbakan'ın kendi iktidarı için kullandığı " geçiş dönemi tatlı mı olacak, kanlı mı" ifadesini modern- hukuk devletiyle ne kadar örtüşür.

Günümüze gelirsek, iktidar partisi ekonomi- politik bir söylemle kitlelerden istediği oyu alamayacağını çok iyi bildiği için, siyasi söylemini " din " üzerine bina etti. Bu malumun ilanı... Daha çok önemlisi, dillerden düşürmedikleri bu islami gelenekle de ters düştüler. Hem kendi söylemlerini dinin yerine ikame etmeye kalkışarak; hem de ahlaki, hukuki, etik ve estetik nerdeyse her alanda ortaya koydukları iddialarının tersini yaparak!

Kur'an hakk adalet ve özgürlükler üzerinden bir dünya görüşü ortaya koyar. Yine, İslam Devlet geleneğinde adalet en temel kavramdır.

Siyasetnamelere baktığımızda ise bu konuda çok geniş açıklamalar getirilmiştir. En temel argüman " reayaya zulüm haramdır" hükmüne varılır.

Şimdi soralım; sürekli geleneğe ve dine atıfla konuşanlar, bu ön koşulun içinde geçtiği nizam-ül Mülk siyasetnaması'ni ve dahi diğer siyasetnameleri ciddiye aldılar mı?

Osmanlı dediğin yetmiş iki milleti bir yapmış, sen ki elindeki biri, oy uğruna bölüp parçalamaya çalışıyorsun. Demezler mi sen kim, Osmanlı olmak kim diye ? Kalın sağlıcakla!